

SÀN GỖ HÓT NHƯ CHIM HỌA MI

Đỗ Tùng dịch – 02/4/2015

Chương 4

Cỏ tre đã chuyển màu trắng ở viền lá và cây phong đang khoác chiếc áo choàng thêu kim tuyến. Junko mang cho Kaede áo quần cũ của phu nhân Noguchi, cẩn thận tháo ra và may lại với những chỗ đã phai màu lộn vào trong. Khi thời tiết mỗi ngày mỗi lạnh hơn Kaede thầm cảm ơn đã không còn ở trong tòa lâu đài, không phải chạy ngược chạy xuôi qua khoảng sân, lên xuống những bậc thang khi tuyết tiếp tục rơi trên lớp tuyết cũ đã đóng băng. Giờ đây công việc của Kaede khá nhàn hạ: cùng với đám đàn bà con gái nhà Noguchi mỗi ngày cô may vá hay làm thủ công gia dụng, lắng nghe những câu chuyện kể và làm thơ, học viết kiểu chữ đàn bà. Nhưng Kaede vẫn không vui vẻ.

Phu nhân Noguchi luôn luôn chê trách Kaede: bà khó chịu vì cô thuận tay trái, phu nhân so sánh hình dáng Kaede với các cô con gái của bà một cách thiên vị, bà tỏ vẻ thương hại chiều cao quá khổ và dáng gầy ốm của Kaede. Phu nhân thường tỏ ra choáng sốc vì Kaede không được dạy dỗ trong hầu hết mọi chuyện, không bao giờ thú nhận rằng chuyện đó có lẽ lỗi ở phu nhân.

Khi ở phòng riêng Junko thường khen Kaede có làn da trắng, tay chân thanh tú và mái tóc dày. Mỗi khi có dịp Kaede thường ngắm mình trong gương và nghĩ là cô có nhan sắc. Cô biết đàn ông nhìn cô thèm muốn, ngay cả trong dinh thự của Nugochi, nhưng cô sợ hãi đám đàn ông. Từ lần bị tên lính gác tấn công, mỗi khi có đàn ông lại gần cô đều cảm thấy da dẻ nổi gai ốc. Cô khiếp đảm khi nghĩ chuyện phải lấy chồng. Mỗi khi có khách đến viếng thăm Noguchi, cô lại sợ hãi nghĩ rằng đó là người chồng tương lai của mình. Nếu cô phải có mặt trong tiệc trà rượu, tim cô đập nhanh, tay cô run rẩy, cho đến lúc phu nhân quyết định là cô quá vụng về không thể hầu tiếp khách và phải ở yên trong khu vực đàn bà.

Kaede trở nên buồn chán và lo lắng. Cô cãi vả với con gái phu nhân, rầy la mấy đứa hầu về những chuyện lật vặt, và bực bội với cả Junko.

“Cô ta phải lấy chồng,” phu nhân Noguchi tuyên bố, và Kaede kinh hoàng khi biết rằng đám cưới được thu xếp một cách vội vã với một kẻ tùy tùng của

ngài Noguchi. Quà hứa hôn được trao đổi, và cô nhận ra người đàn ông mà cô đã thấy trong lần hội kiến với ngài Noguchi. Gã đàn ông đó không những quá già - gấp ba tuổi cô, đã lập gia đình hai lần, và có bề ngoài làm cô ghê tởm - nhưng cô biết rõ giá trị của mình. Cuộc hôn nhân này là một sỉ nhục cho cô và gia đình cô. Kaede đang bị vất bỏ đi. Cô khóc mỗi đêm và không ăn uống gì được.

Một tuần trước lễ cưới, những người đưa tin đến vào ban đêm làm cả nhà thức giấc. Phu nhân Noguchi giận dữ kêu Kaede đến.

"Cô thật là bất hạnh, tiểu thư Shirakawa. Ta nghĩ là cô bị lời nguyền rửa. Vị hôn phu của cô đã chết."

Gã hôn phu đó trong khi ăn mừng chấm dứt thời kỳ ở góa, uống rượu với bạn bè đã bị lên cơn bất ngờ, và chết ngay trên những ly rượu.

Kaede như thoát nạn, nhưng cái chết thứ hai cũng bị xem là lỗi của Kaede. Như vậy đã có hai người đàn ông chết liên quan đến cô, và tiếng đồn bắt đầu lan rằng ai muốn Kaede đều rước lấy cái chết.

Kaede hy vọng chuyện đó sẽ làm mọi người không ai còn muốn cưới cô nữa, nhưng một buổi chiều nọ khi tháng thứ ba sắp chấm dứt, cây cỏ đâm chồi và mọc lá non, Junko thì thầm với cô: "Một người ở bộ tộc Otori được chọn làm phu quân của tiểu thư."

Họ đang thêu thùa và Kaede giật mình lạc mất nhịp điệu mũi thêu và đâm kim vào ngón tay làm chảy máu. Junko dứt vội tấm lụa để khỏi bị dính máu.

"Ông ta là ai?" Kaede hỏi, đưa ngón ta vào miệng và cảm thấy vị mặn của máu mình.

"Tôi không biết chính xác. Nhưng ngài Iida đã đồng ý, và Tohan muốn lập liên minh với Otori hầu khống chế toàn bộ vùng Trung Thổ."

"Ông ta bao nhiêu tuổi?" Kaede cố gắng hỏi tiếp.

"Không rõ, tiểu thư. Nhưng tuổi tác không quan trọng ở người chồng."

Kaede cầm mẫu thêu lên: hình những con hạc màu trắng và con rùa màu xanh trên nền màu hồng đậm - cái áo cưới. "Tôi muốn cái áo này không bao giờ hoàn tất!"

"Tiểu thư Kaede, hãy vui lên. Cô sẽ rời khỏi đây. Tộc Otori sống ở Hagi, gần

biển. Đó là một hôn phối cân xứng với tiểu thư.”

“Hôn nhân làm ta kinh hãi,” Kaede trả lời.

“Ai cũng sợ hãi những gì mình không biết! Nhưng đàn bà rồi sẽ thích chuyện hôn nhân, tiểu thư sẽ thấy.” Junko cười khúc khích một mình.

Kaede nhớ lại bàn tay của tên lính gác, sức mạnh và sự ham muốn của hắn, và cảm thấy một nỗi khiếp sợ dâng lên trong lòng. Bàn tay Kaede bình thường nhanh nhẹn và khéo léo, bây giờ chậm lại. Junko rầy cô nhưng vẫn tử tế, và đối xử với cô hết sức dịu dàng suốt ngày hôm đó.

Vài ngày sau Kaede được gọi lên gặp ngài Noguchi. Trước đó cô nghe tiếng chân ngựa nặng nề và tiếng kêu lớn của người lạ mỗi khi có khách đến nhà, nhưng cô vẫn ở yên trong phòng như thường lệ. Kaede đi vào phòng khách với tâm trạng lo lắng, nhưng cô thật ngạc nhiên và vui mừng khi thấy cha cô đang ngồi ở vị trí thượng khách, gần ngài Noguchi.

Khi cúi đầu sát đất để chào cô thoáng thấy nét sung sướng hiện ra trên mặt cha. Cô thấy hạnh diện vì cha đã thấy cô ở tư thế vinh dự hiện nay. Cô thề là sẽ không bao giờ làm cha mình buồn rầu hay mất danh dự.

Khi Kaede được lệnh ngồi lên, cô kín đáo nhìn trộm cha mình. Tóc ông thưa và bạc hơn, khuôn mặt có thêm những nét nhăn. Kaede mong mỗi được nghe tin về mẹ và em gái; cô hy vọng sẽ được gặp riêng cha.

“Tiểu thư Shirakawa,” ngài Noguchi bắt đầu. “Chúng ta nhận được lời cầu hôn tiểu thư, và cha cô đến để chấp thuận.”

Kaede lại cúi chào và nói nhỏ: “Ngài Noguchi.”

“Đó là một vinh dự lớn cho tiểu thư. Hôn nhân này sẽ đóng dấu sự liên minh giữa Tohan và Otori, và sẽ liên kết ba gia đình cổ đại với nhau. Ngài Iida sẽ tham dự lễ cưới: Thật vậy, ngài muốn tổ chức tại Inuyama. Vì mẹ tiểu thư không được khỏe, một người thân của gia đình tiểu thư là phu nhân Maruyama sẽ hộ tống cô đến Tsuwano. Hôn phu của cô là Otori Shigeru, cháu của các lãnh chúa Otori. Shigeru và các tùy tùng sẽ gặp tiểu thư ở Tsuwano. Ta nghĩ không cần gì khác nữa, thu xếp như vậy là đầy đủ và thỏa đáng.”

Kaede đưa mắt nhìn cha khi nghe nói mẹ không khỏe. Cô không nghe rõ những gì ngài Noguchi nói sau đó. Nhưng rồi Kaede cũng biết toàn bộ sự

việc được thu xếp thế nào để ít tổn kém và ít phiền hà nhất cho Noguchi: vài áo mặc đi đường và cho đám cưới, có thể có một người hầu đi theo Kaede. Thật sự ông ta chiếm phần tiện nghi trong cuộc trao đổi này.

Ngài Noguchi đang nói đùa về cái chết của tên lính gác. Mặt Kaede đổi sắc. Ánh mắt cha cô nhìn xuống.

Ta thật vui sướng khi ông ta phải mất một người vì ta, Kaede suy nghĩ một cách độc ác. Mong cho ông ta mất cả trăm người nữa.

Thân phụ của Kaede phải trở về nhà ngày hôm sau vì phu nhân đau yếu nên ông không thể ở lại lâu. Đang cao hứng, ngài Noguchi thúc dục thân phụ Kaede gặp riêng cô. Kaede đưa cha đến căn phòng nhỏ nhìn ra khu vườn. Trời ấm áp, hơi nặng nề vì mùi hương của mùa xuân. Một con chim chích đang hót trên cành thông. Junko đem trà mời khách. Sự lịch sự và ân cần của Junko làm phụ thân Kaede thấy thoải mái.

“Cha vui khi thấy con có một người bạn ở đây, Kaede,” ông nói nhỏ.

“Bệnh tình của mẹ con như thế nào?” Kaede hỏi, vẻ nôn nóng.

“Cha ước mong mẹ con sẽ khá hơn. Cha sợ rằng mùa mưa sẽ làm mẹ con yếu thêm. Nhưng cuộc hôn nhân này làm bà tươi tỉnh hơn. Otori là một gia tộc lớn, và ngài Shigeru hình như là một người đàn ông cao quý. Ông ta có danh tiếng, được nhiều người yêu quý và tôn trọng. Đó thật là những gì chúng ta có thể hy vọng cho con – hơn cả điều chúng ta hy vọng.

“Thế thì con vui mừng,” cô nói dối để làm vui lòng cha.

Ông nhìn ra những cây hoa đào ngoài vườn, nặng trĩu và mơ mộng trong nét đẹp riêng. “Kaede, vấn đề tên lính bị chết...”

“Đó không phải lỗi con,” cô trả lời vội vàng. “Đội trưởng Arai đã hành động để bảo vệ con. Tất cả đều do lỗi của tên lính.”

Ông thở dài. “Họ nói con nguy hiểm đối với đàn ông – rằng ngài Otori nên cảnh giác. Không chuyện gì được xảy ra làm cản trở cuộc hôn nhân này. Con hiểu cha muốn nói gì không, Kaede? Nếu cuộc hôn nhân này không được tiến hành – nếu như người ta quy lỗi ở con – thì tất cả chúng ta cầm bằng như đã chết.”

Kaede cúi đầu, tim nặng trĩu. Cha cô giống như một người xa lạ.

“Nhiều năm qua con đã mang gánh nặng về sự an toàn của gia đình chúng ta. Mẹ và em thương nhớ con. Còn ta nếu được làm lại từ đầu thì ta sẽ có chọn lựa khác. Có thể ta tham gia vào trận chiến Yaegahara, gia nhập phe Iida ngay từ đầu thay vì đợi chờ xem ai là người thắng thế... nhưng tất cả giờ đây là chuyện đã qua và không thể trở lại. Ngài Noguchi đã làm xong phần của ngài trong thỏa ước. Con còn sống, và sẽ có một hôn nhân tốt đẹp. Cha biết là con sẽ không làm chúng ta thất vọng.”

“Thưa cha,” Kaede nói lúc một cơn gió nhẹ bất ngờ thổi qua vườn, các cánh hoa màu hồng và trắng bay như tuyết rơi trên mặt đất.

Hôm sau cha Kaede từ giã. Cô đứng nhìn cha đi cùng với những tùy tùng. Họ là những người thân cận với gia đình trước khi cô sinh ra, và cô nhớ tên một vài người: bạn thân của cha cô, Shoji, và một người trẻ tuổi, Amano, chỉ lớn hơn cô vài năm. Sau khi họ đi qua cổng lâu đài, móng ngựa xéo nát bông đào rụng đầy như trái thảm trên những bậc đi bằng đá, cô chạy đến bức tường ngoài dãi mắt nhìn theo họ dần biến mất dọc theo bờ sông. Cuối cùng khi đám bụi không còn bay lên, tiếng chó sủa chấm dứt, thì họ đã đi xa.

Lần tới khi cô gặp lại cha thì cô đã là một người đàn bà có gia đình, trở về nhà cha mẹ thăm viếng theo nghi thức.

Kaede trở về phòng, vè cau có để ngăn nước mắt chảy. Tâm trạng Kaede không vui hơn khi nghe có tiếng người lạ. Ai đó đang nói chuyện với Junko. Tiếng nói chuyện mà Kaede khinh ghét, tiếng một cô gái nhỏ có tiếng cười rúc rích với âm cao. Kaede tưởng tượng một cô gái tí hon, đôi má tròn như búp bê, bước đi ngắn như chim, và cái đầu lắc lư hay cúi chào.

Khi Kaede vội vã đi vào phòng, Junko và cô gái lạ đang chuẩn bị áo cưới cho cô, sửa lại lần cuối nếp gấp đường may. Noguchi muốn tống khứ Kaede đi cho nhanh. Nhiều giỏ tre, hộp gỗ đã sẵn sàng để gói đồ. Nhìn thấy chúng càng làm Kaede khó chịu.

“Người này làm gì ở đây?” Kaede hỏi một cách cáu kỉnh.

Cô gái nằm bẹp giữa sàn, hơi quá đáng, như Kaede đã biết trước.

“Đây là Shizuka,” Junko trả lời. “Nó sẽ thắp tùng tiểu thư Kaede đi Inuyama.”

“Tôi không muốn nó,” Kaede nói ngay. “Tôi muốn bà đi với tôi.”

"Tiểu thư, Tôi không thể rời đây được. Phu nhân Noguchi chẳng bao giờ cho phép."

"Thì nói phu nhân đưa người khác."

Shizuka, vẫn úp mặt trên sàn, nghe như có tiếng nước nở. Kaede chắc cô ta chỉ giả vờ nên không lay chuyển.

"Tiểu thư đang bực mình. Tin về cuộc hôn nhân, cha của tiểu thư mới từ già..." Junko tìm cách xoa dịu. "Nó là một đứa hầu giỏi, rất xinh, rất lanh lợi. Ngồi lên, Shizuka: Để tiểu thư nhìn."

Con hầu ngồi lên nhưng không nhìn thẳng vào Kaede. Từ đôi mắt vẫn nhìn xuống, nước mắt nhỏ giọt. Nó sụt sịt một hai lần và nói, "Tiểu thư, xin đừng đuổi tôi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì cho tiểu thư. Tôi thề là tiểu thư sẽ không bao giờ tìm được ai hầu hạ tiểu thư giỏi hơn tôi. Tôi sẽ cống tiểu thư khi trời mưa, sẽ để tiểu thư sưỡi chân trong người tôi khi trời lạnh." Nước mắt cô bé hình như đã khô và cô lại mỉm cười.

"Bà không cảnh báo cho tôi biết tiểu thư Shirakawa xinh đẹp như thế này," Shizuka xoay qua nói với Junko. "Hèn gì đàn ông chết vì tiểu thư!"

"Không được nói vậy!" Kaede thét lên. Cô giận dữ bước về phía cửa. Hai người làm vườn đang lượm từng cái lá khỏi lớp rêu. "Ta chán phải nghe điều đó."

"Chuyện đó sẽ được người ta nhắc hoài," Junko nhận xét. "Đó là một phần của đời sống tiểu thư."

"Tôi ước chi đàn ông chịu chết vì tôi." Shizuka cười. "Nhưng dường như họ rơi vào và thoát ra tình yêu với tôi cũng dễ dàng như tôi đối với họ!"

Kaede không quay lại. Shizuka lê trên gối đến các hộp may và bắt đầu xếp áo quần lại, vừa làm vừa hát nho nhỏ. Giọng cô trong và rõ. Đó là bài hát về một làng quê nhỏ bé trong rừng thông, về một cô gái và một chàng trai trẻ. Kaede còn nhớ bài hát đó thời xa xưa. Bài hát làm Kaede ý thức rằng thời thơ ấu của nàng đã qua đi, rằng nàng sắp làm vợ một người xa lạ, rằng nàng sẽ không bao giờ biết đến tình yêu. Những người dân quê có thể biết đến yêu đương, nhưng một người ở vị thế như nàng thì ngay cả suy nghĩ đến tình yêu cũng không thể được.

Kaede bước trở lại phòng, quỳ xuống cạnh Shizuka, giằng lấy cái áo và nói:

“Nếu người có làm thì hãy làm cho đàng hoàng!”

“Dạ, thưa tiểu thư,” Shizuka rạp người xuống. “Cảm ơn tiểu thư, cô sẽ không hối tiếc!”

Shizuka ngồi lên và nói nhỏ, “Người ta kháo nhau là ngài Arai rất quan tâm đến tiểu thư Shirakawa. Họ nói với nhau về lòng quý trọng của ông ta đối với danh dự tiểu thư.”

“Người biết Arai?” Kaede hỏi ngay.

“Tôi là người cùng thành phố với ông ta, thưa tiểu thư. Từ Kumamoto.”

Junko nhoen cười và nói, “Tôi có thể yên tâm từ già tiểu thư khi biết Shizuka sẽ lo lắng cho cô.”

Thế là Shizuka trở thành một phần của đời sống Kaede, nửa làm Kaede bực mình, nửa làm cô vui lòng. Shizuka thích chuyện tâm phào, phổ biến những tin đồn không dè dặt, thường có mặt ở nhà bếp, chuồng ngựa, lầu đài, và trở về phòng với hàng tá câu chuyện. Ai cũng biết mặt cô và cô ta chẳng sợ đám đàn ông. Kaede thì thấy đàn ông sợ Shikuzo nhiều hơn, họ ngán những lời lẽ trêu chọc và miệng lưỡi sắc bén của cô ta. Ngoài mặt có vẻ cầu thả, nhưng cô ta chăm sóc Kaede rất tỉ mỉ. Nào là xoa bóp khi Kaede nhức đầu, xoa dầu làm bằng thảo mộc và sáp ong để làm mềm làn da cho Kaede, tía lông mày cho thanh tú. Kaede dần dần phụ thuộc vào Shizuka và rốt cuộc tin tưởng vào cô ta. Shizuka làm Kaede vui cười, và nhờ cô ta Kaede mới tiếp xúc với thế giới bên ngoài mà lâu nay Kaede vẫn bị cô lập.

Và như thế Kaede được biết về các mối liên hệ phức tạp giữa các bộ tộc, nhiều hận thù cay đắng tồn tại sau trận chiến Yaegahara, những liên minh Iida đang xây dựng với Otori và Seishuu, sự giằng co liên tục của những người tranh dành vị thế và một lần nữa chiến tranh đang được chuẩn bị. Kaede cũng được biết về những người Hidden, về việc Iida bức hại họ, và việc Iida đòi hỏi các liên minh phải làm theo.

Kaede chưa bao giờ nghe nói đến những người Hidden nên lúc đầu Kaede nghĩ rằng Shizuka bịa chuyện. Một buổi chiều nọ Shizuka, với vẻ dịu dàng khác thường, thì thầm với Kaede rằng có nhiều dân làng bị bắt và giải trong củi tre về lầu đài Noguchi. Họ sẽ bị treo trên tường cao của lầu đài cho đến khi chết vì đói khát. Chim quạ sẽ mổ ăn thịt họ ngay cả khi họ chưa chết.

“Tại sao? Họ đã phạm tội gì?” Kaede thắc mắc.

“Họ nói là có một thượng đế bí mật, toàn năng và họ không thể xúc phạm hay chối bỏ. Họ chẳng thà chịu chết.”

Kaede rùng mình. “Tai sao ngài Iida lại ghét họ đến thế.”

Shizuka ngoái cổ nhìn lui mặc dù trong phòng không có ai. “Họ nói thượng đế bí mật sẽ trừng phạt Iida sau khi chết.”

“Nhưng Iida là lãnh chúa quyền lực nhất trong Tam Quốc. Ngài có thể làm bất cứ gì ngài muốn. Họ không có quyền phán xét ngài.” Đối với Kaede những người dân quê bình thường lại có thể phán xét hành động của một lãnh chúa là một ý tưởng lố bịch.

“Những người Hidden tin rằng thượng đế của họ xem mọi người đều bình đẳng. Trong con mắt thượng đế của họ không có tướng công hay lãnh chúa. Chỉ có người tin và người không tin vào thượng đế.”

Kaede cau mày. Hèn gì Iida muốn tiêu diệt họ. Kaede muốn hỏi thêm nhưng Shizuka đổi đề tài.

“Phu nhân Maruyama sẽ đến bất cứ lúc nào. Và lúc đó chúng ta sẽ bắt đầu lên đường.”

“Rời bỏ nơi chốn chết chóc này sẽ là một điều tốt.” Kaede nói.

“Chết chóc ở khắp nơi.” Shizuka cầm cái lược chải một đường dài trên tóc Kaede. “Phu nhân Maruyama là bà con gần với tiểu thư. Tiểu thư đã gặp phu nhân khi còn nhỏ không?”

“Nếu có thì ta cũng không còn nhớ. Phu nhân là chị em họ với mẹ ta, ta nghĩ vậy, nhưng ta biết rất ít về phu nhân. Người có gặp phu nhân chưa?”

“Tôi có thấy phu nhân,” Shizuka cười trả lời. “Người như tôi không thể gặp người như phu nhân được.”

“Nói cho ta nghe về phu nhân.” Kaede nói.

“Như tiểu thư đã biết, phu nhân sở hữu một khu vực lớn ở vùng tây nam. Chồng và con trai phu nhân đã mất, con gái phu nhân là người thừa kế đang làm con tin ở Inuyama. Ai cũng biết phu nhân không phải là thân hữu với bộ tộc Tohan, mặc dù chồng của phu nhân là Tohan. Con gái riêng của chồng phu nhân có hôn phối với anh em họ của Iida. Người ta đồn đãi rằng sau khi chồng phu nhân chết thì gia đình bên chồng đã đầu độc con trai của phu

nhân. Trước đây Iida đề nghị phu nhân lấy em trai của Iida nhưng phu nhân từ chối. Bây giờ người ta đồn là chính Iida muốn cưới phu nhân.”

“Nhưng Iida đã có vợ, và hai người có con trai.” Kaede cắt ngang.

“Những đứa trẻ con của phu nhân Iida đều qua đời khi còn nhỏ tuổi. Sức khỏe của phu nhân cũng rất kém, có thể nguy hiểm bất cứ lúc nào.”

Nói một cách khác, ông ta có thể giết chết vợ, Kaede suy nghĩ nhưng không dám nói ra.

“Thế nào đi nữa,” Shizuka tiếp tục. “Người ta nói rằng phu nhân Maruyama không bao giờ lấy Iida và cũng không chịu cho con gái lấy ông ta.”

“Phu nhân tự mình quyết định sẽ lấy ai? Nghe như là một người đàn bà nhiều quyền lực.”

“Maruyama là khu vực cuối cùng của những lãnh địa hùng mạnh mà quyền thừa kế thuộc về phái nữ,” Shizuka giải thích. “Điều đó làm cho phu nhân có nhiều quyền lực hơn những người phụ nữ khác. Hơn nữa, phu nhân có thứ quyền lực khác hẳn như ma thuật. Phu nhân bỏ bùa người ta để đạt mục đích.”

“Người tin có chuyện đó hay sao?”

“Nếu không thì làm sao giải thích được là phu nhân vẫn tồn tại? Gia đình bên chồng đã chết của phu nhân, ngài Iida, và hầu hết tộc Tohan có thể tiêu diệt phu nhân, nhưng bà vẫn sống sót, cho dù đã mất đi một người con trai và con gái thì bị bắt làm con tin.”

Kaede cảm thấy tim thắt lại vì thương cảm. “Tại sao phụ nữ phải chịu đựng thế này? Tại sao chúng ta không được tự do như đàn ông?”

“Thế giới nó như vậy,” Shizuka trả lời. “Đàn ông mạnh hơn và không bị ràng buộc bởi cảm xúc về sự dịu dàng hay khoan dung. Đàn bà yêu đàn ông nhưng đàn ông không đáp lại tình yêu đó.”

“Ta sẽ không bao giờ rơi vào tình ái,” Kaede nói.

“Tốt hơn là đừng yêu,” Shizuka cười đồng ý. Cô ta sửa soạn giường nệm và cả hai nằm xuống ngủ. Kaede nằm suy nghĩ về phu nhân có quyền lực như đàn ông, người đã mất con trai và con gái cũng xem như mất. Kaede nghĩ về cô gái nhỏ đang bị cầm giữ làm con tin của Iida ở Inuyama và thấy xót

thương cho cô bé.

***

Phòng tiếp tân của phu nhân Noguchi được trang hoàng theo kiểu ở đất liền, cửa và các tấm bình phong được vẽ hình núi non và các cây tùng. Kaede không thích những hình này, cô thấy nó nặng nề, có vẻ lòe loẹt phô trương, chỉ trừ bức hình ở xa nhất phía bên trái vẽ hình hai con chim trĩ rất sống động như chỉ muốn bay đi. Đôi mắt sáng, cái đầu hếch lên, hai con chim như đang lắng nghe tiếng nói chuyện trong phòng với vẻ linh hoạt hơn cả những phụ nữ đang quỳ gối trước phu nhân Noguchi.

Ngồi phía bên trái phu nhân là vị khách hôm nay, phu nhân Maruyama. Phu nhân Noguchi làm dấu cho Kaede xích lại gần hơn. Cúi người sát sàn nhà, Kaede lắng nghe tiếng nói giả dối ở phía trên đầu.

“Dĩ nhiên chúng tôi thất vọng khi tiểu thư Kaede ra đi: Tiểu thư cũng giống như con gái chúng tôi. Và chúng tôi cũng không muốn làm phiền nhiều đến phu nhân Maruyama. Chúng tôi chỉ yêu cầu Kaede được phép tháp tùng với phu nhân đến Tsuwano. Ở đó sẽ có các tướng công Otori đón tiếp.”

“Tiểu thư Shirakawa sẽ vào làm dâu nhà Otori ư?” Kaede thích tiếng nói nhỏ dịu dàng mới cất lên. Kaede ngẩng đầu chỉ một chút ít để thấy hai bàn tay nhỏ xếp ngay ngắn trong lòng phu nhân.

“Vâng, với ngài Otori Shigeru,” phu nhân Noguchi nói như rên. “Thật là một vinh dự lớn. Dĩ nhiên phu quân của tôi rất thân cận với ngài Iida, là người muốn sự kết hợp này.”

Kaede thấy hai bàn tay của phu nhân siết chặt đến nổi trắng bạch. Sau một hồi im lặng thật lâu đến mức gần như thất lễ, phu nhân Maruyama cất tiếng, “Ngài Otori Shigeru ư? Tiểu thư Shirakawa thật may mắn.”

“Phu nhân đã gặp ngài Shigeru? Tôi chưa bao giờ có hân hạnh đó.”

“Tôi biết ngài Otori rất ít,” phu nhân Maruyama trả lời. “Ngồi lên tiểu thư Shirakawa, hãy cho ta xem mặt tiểu thư.”

Kaede ngẩng mặt lên.

“Tiểu thư còn rất trẻ!”

“Tôi mười lăm tuổi, thưa phu nhân.”

“Chỉ lớn hơn con gái ta chút xíu,” giọng của phu nhân Maruyama nghe nhẹ và yếu. Kaede thu can đảm nhìn vào đôi mắt đen có hình dáng tuyệt hảo của phu nhân. Hai con ngươi mở lớn như bị sốc, và da mặt phu nhân trắng bệch hơn cả màu phấn trắng. Rồi phu nhân như tự chủ được, nở nụ cười trên môi, nhưng nụ cười không đến được cặp mắt.

Mình đã làm gì phu nhân? Kaede bối rối suy nghĩ. Cô cảm thấy mình bị thu hút đến với phu nhân. Có lẽ Shizuka nói đúng: Phu nhân Maruyama có thể sai khiến bất cứ ai làm bất cứ gì cho phu nhân. Sắc đẹp của phu nhân đang phai nhạt, điều đó đúng, nhưng những đường nhăn nhẹ chung quanh mắt và môi như làm cho khuôn mặt thêm cá tính và sức mạnh. Nhưng thái độ lạnh lẽo của phu nhân đã làm Kaede tổn thương sâu đậm.

Phu nhân không thích mình, Kaede suy nghĩ với một nỗi thất vọng choáng ngợp.

***